

Arrest

nr. 184 578 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 25 juli 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 juli 2005.

Op 13 april 2006 wordt ten opzichte van verzoekster de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 26 februari 2008 dient verzoekster met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 juni 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekster en haar familie gemachtigd worden voor een verblijf van één jaar.

Op 3 juni 2009, op 27 mei 2010, op 10 mei 2011, op 10 juli 2012 wordt dit BIVR verlengd voor een jaar.

Op 14 mei 2013 dient verzoekster samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 27 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij het BIVR van verzoekster niet langer verlengd mag worden. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 162 681 van 24 februari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 12 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 14 mei 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2013 (aangevuld op 29.07.2013 en 19.09.2013) werd ingediend door :

M., E.

R.R.Nr: (0)xxx

nationaliteit: Servië

Geboren te V. op (...)1991

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de A-kaart afgeleverd wordt door de gemeente, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

en:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M., E.
geboortedatum: (...)1991
geboorteplaats: V.
nationaliteit: Servië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Op 15 april 2014 dienen verzoekster en haar familie een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 6 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Bij arrest nr. 163 388 van 2 maart 2016 wordt dit inreisverbod vernietigd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op inzake het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Exceptie van onontvankelijkheid - gebrek aan belang.

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of

12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Daarenboven moet tevens worden opgemerkt dat de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten twee onderscheiden beslissingen uitmaken, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing.”

2.2. Ter zitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM steeds in rekening moet worden gebracht als hogere rechtsnorm, zelfs al wordt de schending van deze bepaling niet aangevoerd in het verzoekschrift.

2.3. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woordje “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of

de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak. De exceptie wordt verworpen.

2.4. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel, met betrekking tot de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht
Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, maar daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.*

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 12 februari 2014 onontvankelijk verklaard wordt, omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan is aan de voorwaarde dat een geldig identiteitsdocument de aanvraag dient te vergezellen.

Dat verzoeker wel degelijk een kopie van haar elektronische A-kaart toevoegde aan haar aanvraag en dat haar identiteit genoegzaam bekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat de letter van de wet niet dient te primeren, maar veeleer de geest van de wet, nu het hier gaat over een goed geïntegreerde jongere.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

“Betreffende het eerste middel – betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing o.g.v. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991);

- de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat zij een kopie van haar elektronische A-kaart toevoegde aan haar aanvraag en dat haar identiteit genoegzaam bekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent dat de letter van de wet niet dient te primeren, doch wel de geest van de wet, nu het in casu gaat om een goed geïntegreerde jongere.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn weinig ernstig en kunnen geenszins worden aangenomen.

Verzoekende partij voert een schending aan van de 'de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991)'. De bepalingen van de voornoemde wet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht, zodat verweerder aanneemt dat verzoekende partij met haar middel de schending van deze verplichting bedoelt.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt verweerder evenwel vast dat verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de wet waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad van State hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt verweerder bijkomend nog op dat de feitelijke en juridische beschouwingen die in verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verweerder laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoekende partij zich beroept, als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag van verzoekende partij niet vergezeld ging van een kopie van haar identiteitskaart. Integendeel was de aanvraag vergezeld van een kopie van het Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf (A-kaart), zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

"De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een

identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is.” (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

Verzoekende partij heeft – zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij ontkent niet dat bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet die werd ingediend op 14.05.2013 slechts een kopie van het Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister – tijdelijk verblijf (A-kaart) werd gevoegd als bewijs van haar identiteit.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat een kopie van een A-kaart niet kan worden aanvaard als bewijs van identiteit, gelet op het feit dat de A-kaart wordt afgeleverd door de gemeente, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens.

Terwijl verzoekende partij weinig ernstig is waar zij vaag voorhoudt als zou niet de letter, doch de geest van de wet dienen te primeren, omwille van het feit dat het in casu op een goed geïntegreerde jongere zou gaan.

Verzoekende partij heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

De verweerder verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: “Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.” (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: “Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager.”

(R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009)

In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding direct en persoonlijk inlichtingen had moeten vragen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante informatie op nuttige wijze aan de gemachtigde voor te leggen.

“De hoorplicht is, zoals verzoekers zelf aangeven, in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben

gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard, bij gebreke aan bewijs van identiteit.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat zij een kopie van haar elektronische A-kaart toevoegde aan haar aanvraag en dat haar identiteit genoegzaam bekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de letter van de wet niet dient te primeren, maar veeleer de geest van de wet.

3.1.3.3. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister - tijdelijk verblijf (A-kaart) kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de A-kaart afgeleverd wordt door de gemeente, op basis van de door de vreemdeling verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Verzoekster ontkent op geen enkele wijze dat het bewijs dat zij heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit, met name een kopie van haar elektronische A-kaart, een stuk is dat haar afgeleverd werd door de gemeente op basis van de door haar verstrekte gegevens. De omstandigheid dat zij goed geïntegreerd zou zijn, kan geen afbreuk doen aan de wettelijke vereisten van het voorleggen van een identiteitsdocument. De eventuele gegrondheid van de aanvraag wordt pas onderzocht als de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Bijgevolg slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat geen rekening zou zijn gehouden met door haar voorgelegde stukken, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten
Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel
Dat verzoeker niet enkel een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.
Dat dit als een enorme klap in het gezicht kan en mag gezien worden voor een jonge vrouw die het in tijden van onzekerheid heeft kunnen bewerkstelligen om zich als een echte Belg te gaan gedragen en om haar studies te vervolledigen.
Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van jaren nu te bevelen om het grondgebied te verlaten.
Dat verzoeker voorafgaandelijk aan deze beslissing 5 jaar in het bezit was van een verblijfsvergunning.
Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de persoonlijke situatie van verzoeker op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht. De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen aan iemand die gedurende jaren legaal in België verbleven heeft, in enorm moeilijke omstandigheden, omdat zij destijds haar leven in Servië moest achterlaten, op de vlucht voor de Kosovaarse oorlog.
Dat verzoeker alhier in een vreemd land terecht kwam en noodgedwongen haar opleiding MOEST verder zetten in een land waarvan zij noch de cultuur kende, noch de taal sprak.
Dat verzoeker nu beloond wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl zij nu juist klaar is om de Belgische samenleving, die haar altijd heeft opgevangen, iets terug te geven.
Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij:

*"Betreffende het tweede middel – betreffende de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.
In een tweede middel, gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, beroept verzoekende partij zich op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt voor dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar persoonlijke situatie. Verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij 5 jaar in het bezit was van een verblijfsvergunning en zij het heeft kunnen bewerkstelligen om zich als een echte Belg te gaan gedragen en om haar studies te vervolledigen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat hiervoor reeds werd aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Strikt subsidiair, laat verweerder gelden dat op geen enkele wijze aantoonbaar dat het nemen van een verwijderingsmaatregel – waaromtrent de gemachtigde van de Staatssecretaris zoals reeds gesteld geen enkele beoordelingsbevoegdheid heeft – in casu onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

In antwoord op de in het tweede middel ontwikkelde concrete kritiek, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onmiskenbaar dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt, zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. De verzoekende partij betwist voormelde vaststelling ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet anders vermocht dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij te betekenen.

Verzoekende partij gaat geenszins in op de concrete motieven van de bevelen, die zij geheel onbesproken laat, terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing uiteraard geenszins volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat verzoekende partij enige tijd legaal op het grondgebied heeft verbleven is, en erin geslaagd zou zijn zich als een echte Belg te gaan gedragen en haar studies te vervolledigen volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien laat verweerder gelden dat waar verzoekende partij zich beroept op het feit dat zij 5 jaar in het bezit was van een verblijfsmachtiging, zij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat dit verblijf haar tijdelijk werd toegekend.

Verzoekende partij maakt met haar beschouwingen allerm minst aannemelijk dat het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel werd geschonden.

De vage beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief, werd genomen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet met concrete gegevens wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van de wettelijk vereiste documenten. De omstandigheid dat zij gedurende meerdere jaren op legale wijze in het Rijk verbleef, brengt niet mee dat het de verwerende partij niet meer zou zijn toegestaan om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekster ontkent niet dat zij niet in het bezit is van de wettelijk vereiste documenten. De loutere omstandigheid dat verzoekster gedurende meerdere jaren op legale wijze in het Rijk heeft verbleven, brengt niet mee dat, eens dit legaal verblijf verstreken is, het de verwerende partij niet toegelaten zou zijn aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien verzoekster zich bevindt in één van de voorwaarden vermeld in artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET